

μπουκέτο

μπουκέτο, το, ουσ. [<γαλλ. bouquet]. **1.** λουλούδια ταιριασμένα σε σύνολο, η ανθοδέσμη. (Τραγούδι: *ένα μπουκέτο μενεξέδες έχω φυλάξει στοργικά στην κάμαρά μου, ένα μπουκέτο μενεξέδες απομεινάρια θλιβερό απ' την καρδιά μου*). **2.** (στη γλώσσα της αργκό) γροθιά στο πρόσωπο: «μόλις γενικεύτηκε ο καβγάς, τα μπουκέτα έπεφταν βροχή». Υποκορ. **μπουκετάκι, το**.

- *έφαγε τα μπουκέτα του*, γρονθοκοπήθηκε από κάποιον στο πρόσωπο και, κατ' επέκταση, κατανικήθηκε: «πήγε να κάνει το μάγκα στον τάδε, αλλά έφαγε τα μπουκέτα του κι έφυγε σαν βρεγμένη γάτα».

- *του ρίχνω ένα μπουκέτο*, τον χτυπώ με τη γροθιά μου στο πρόσωπο: «του 'ριξε ένα μπουκέτο και τον ξάπλωσε στο χώμα».

- *του ρίχνω τα μπουκέτα του*, τον γρονθοκοπώ στο πρόσωπο και, κατ' επέκταση, τον κατανικώ: «όταν αρπάχτηκαν, του 'ριξε τα μπουκέτα του ο δικός σου».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας